

Fortellingen om Benjamin Blom

En morgen satt en liten kanin i en skråning.

Han spisset ørene og lyttet til klipp-klapp, klipp-klappet til en ponni.

En kjerre kom langs veien. Det var herr McGregor som kjørte, og ved siden av ham satt fru McGregor i sin beste kyse.

Så snart de hadde passert, skled lille Benjamin Blom ned på veien, og satte av gårde – med et hopp, sprett, og et hopp – for å finne sine slektninger som bodde i skogen bak herr McGregors hage.

Den skogen var full av kaninhull; og i det peneste, mest sanddekte hullet av dem alle, bodde Benjamins tante og hans søskenbarn Flopsi, Mopsi, Bomulldott og Petter.

Gamle fru Kanin var enke. Hun tjente til sitt brød ved å strikke kanin-ullgensere og håndvarmere. (En gang kjøpte jeg et par på en basar.) Hun solgte også urter, og rosmarin-te, og kanintobakk (som er det vi kaller lavendel).

Lille Benjamin hadde ikke spesielt lyst til å se sin tante.

Han gikk rundt på baksiden av grantreet, og falt nesten rett over sin fetter Petter.

Petter satt for seg selv. Han så ikke godt ut, og var kledd i et rødt bomullslommetørkle.

«Petter», hvisket lille Benjamin, «hvem har tatt klærne dine?»

Petter svarte: «Fugleskremselet i herr McGregors hage», og beskrev hvordan han hadde blitt jaget rundt i hagen, og hadde mistet skoene sine og jakka si.

Lille Benjamin satt seg ned ved siden av fetteren sin og forsikret ham om at herr McGregor hadde dratt av gårde i ei kjerre, og fru McGregor også, og at de kom til å være borte i alle fall ut dagen, for hun hadde hatt på seg sin beste kyse.

Petter sa at han håpet det ville regne.

På dette tidspunktet hørte de fru Kanins stemme innenfra kaninhullet: «Bomuldott! Bomulldott! Hent litt mer kamille!»

Petter sa at han tenkte han ville føle seg bedre hvis han gikk seg en tur.

De gikk bort hand i hand, og kom seg opp på toppen av murveggen i enden av skogen. Derifra så de ned på herr McGregors hage. Det var lett å se Petters jakke og sko der på fugleskremselet, og på hodet hadde den en gammel skottelue som tilhørte herr McGregor.

Lille Benjamin sa: «Å presse seg under et gjerde ødelegger bare klærne. Den ordentlige måten å gjøre det på er å klatre ned via pæretreet.»

Petter falt ned med hodet først, men det gjorde ikke noe, siden bedet nedenfor var nyraket og svært mykt.

Det var sådd salat der.

De etterlot seg mange rare små fotavtrykk over hele bedet, spesielt lille Benjamin, som hadde på seg tresko.

Lille Benjamin sa at det første som måtte gjøres var å få tilbake Petters klær, slik at de kunne bruke lommetørkleet.

De tok dem av fugleskremselet. Det hadde regnet på natten, så det var vann i skoene, og frakken hadde krympet litt.

Benjamin prøvde skottelua, men den var alt for stor for ham.

Så foreslo han at de burde fylle lommetørkleet med løk, og ta med som gave til hans tante.

Det virket ikke som om Petter hadde det spesielt fint, han hørte stadig lyder.

Benjamin, tvert imot, følte seg helt hjemme, og spiste et salatblad. Han sa at han hadde for å vane å komme til hagen med sin far for å hente salat til søndagsmiddagen deres.

(Navnet på lille Benjamins pappa var gamle herr Benjamin Blom.)

Salaten var god, det var sikkert.

Petter ville ikke spise noe. Han sa at han ville dra hjem. Akkurat da mistet han halvparten av løken.

Lille Benjamin sa at det ikke var mulig å komme seg tilbake via pæretreet når de hadde en masse grønnsaker. Han viste frimodig veien mot andre siden av hagen. De gikk langs en liten plankesti, under en rød solfylt mursteinsvegg.

Musene satt på dørstokken sin og knekte kirsebærsteiner. De blunket til Petter Kanin og lille Benjamin Blom.

Da mistet Petter grepet om lommeørkleet igjen.

De gikk blant blomsterpotter og rammer og kar. Petter hørte lyder mer enn noen gang. Hans øyne var større enn bringebærdrops.

Han var et steg eller to foran sin fetter da han plutselig stoppet.

Dette er hva disse små kaninene så rundt hjørnet!

Lille Benjamin tok bare én liten titt, og så gikk det ikke et halv minutt før han hadde gjemt seg selv og Petter og løken under en stor kurv...

Katten sto opp, strakte seg, og kom og sniffet på kurven.

Kanskje hun likte lukten av løk!
Uansett så la hun seg ned på toppen av kurven.

Der satt hun i *fem timer*.

Jeg kan ikke lage en tegning av Petter og Benjamin under kurven, for det var ganske mørkt, og fordi lukten av løk var helt fryktelig. Det fikk Petter Kanin og lille Benjamin til å gråte.

Solen gikk ned bak trærne, og det var ganske sent på ettermiddagen. Men fortsatt lå katten oppå kurven.

Til slutt kom det et tipp-tapp, tipp-tapp, og noen biter betong falt ned fra veggen over.

Katten tittet opp, og så gamle herr Benjamin Blom som spankulerte på toppen av muren til ytterveggen.

Han røyket en pipe kanintobakk, og hadde en liten kvist i hånden.

Han lette etter sin sønn.

Gamle herr Blom brydde seg ikke noe om katter. Han tok et kjempehopp fra toppen av muren og rett ned på katten, slo den bort fra kurven, og sparket den inn i drivhuset mens han klorte av en håndfull hår.

Katten var alt for overrasket til å klore tilbake.

Da gamle herr Blom hadde drevet katten inn i drivhuset, låste han døra.

Så gikk han tilbake til kurven, tok sin sønn Benjamin ut etter ørene, og gav ham ris med den lille kvisten.

Og så tok han sin nevø Petter.

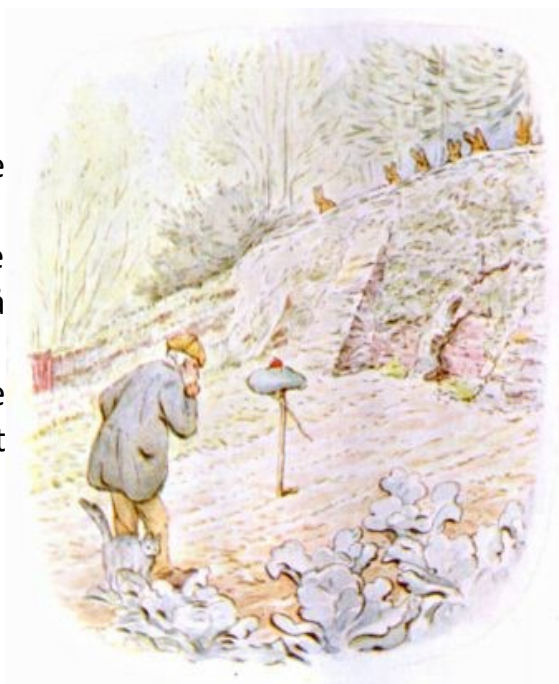

Så tok han ut lommestørkleet med løken, og marsjerte ut av hagen.

Da herr McGregor kom tilbake rundt en halv time senere, så han flere ting som forvirret ham.

Det så ut som en person hadde gått rundt i hele hagen med et par tresko – bare at fotsporene var så latterlig små.

Også kunne han ikke forstå hvordan katten hadde klart å stenge seg selv *inni* drivhuset, og så låst døren på *utsiden*.

Da Petter kom hjem ble han tilgitt av sin mor, for hun var så glad da hun så at han hadde funnet skoene sine og frakken sin igjen. Bomulldott og Petter brettet sammen lommetørkleet, og gamle fru Kanin tredde løken på en snor og hang den fra kjøkkentaket sammen med bunter av urter og kanintobakk.

SLUTT

Lastet fra:

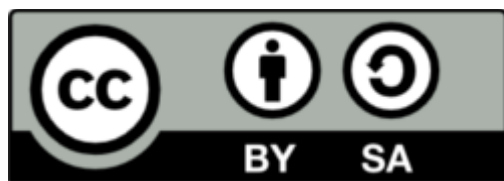
EventyrForAlle.no

Et eventyr av Beatrix Potter (1866-1943). (Offentlig eiendom - public domain)

Originaltittel: The Tale of Benjamin Bunny

Norsk oversettelse: Karl-Robert Rønning

Basert på: [The Tale of Benjamin Bunny, 1932 \(gutenberg.org\)](http://The Tale of Benjamin Bunny, 1932 (gutenberg.org))

Dette verket er lisensiert under følgende Creative Commons lisens: Navngivelse-DelPåSammeVilkår 4.0 Internasjonal. For å se en kopi av denne lisensen, besøk <http://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0/>.

Illustratør: Beatrix Potter (1866-1943)

Kilde: [The Tale of Benjamin Bunny, 1932 \(gutenberg.org\)](http://The Tale of Benjamin Bunny, 1932 (gutenberg.org))

Dette arbeidet er fri for kjente opphavsrettsrestriksjoner.